

ÎNCHEIERE

15 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Iulia Sîrcu

Judecătorii : Mariana Pitic, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Elena Opriș,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Elenei Opriș împotriva lui Marian Opriș și Andrian Opriș cu privire la încasarea datoriilor sub formă de cheltuieli de înmormântare conform cotelor părți și a dobânzilor de întârziere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 ianuarie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Elena Opriș și menținută hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 28 mai 2014, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă:

La 28 martie 2012, Elena Opriș a depus o cerere de chemare în judecată împotriva lui Marian Opriș și Andrian Opriș cu privire la încasarea datoriilor sub formă de cheltuieli de înmormântare conform cotelor părți și a dobânzilor de întârziere.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la 25 noiembrie 2000, a încheiat căsătoria cu Opriș Vasile, aceasta fiind înregistrată de către OSC Botanica sub nr. 901, însă la 21 noiembrie 2007, soțul ei Opriș Vasile a decedat.

Indică că la înmormântarea soțului a suportat mari cheltuieli, iar fiind într-o stare grea financiară a împrumutat de la Foca Mîrzac suma de 10 000 lei și de la Carauș Alexandra suma de 5 000 lei, iar total a suportat cheltuieli în sumă de 23 999 lei, care constă din prestarea serviciilor funerare și alte servicii conform obiceiului creștinesc.

La fel a mai precizat că, în timpul căsătoriei lor, soții au dobândit apartamentul nr. 78 din bd. Dacia 44/5, mun. Chișinău, însă la data de 20 mai 2008, pîrîții Opriș Marian și Opriș Andrian, s-au adresat în instanța de judecată cu privire la partajarea averii succesoriale.

Astfel, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2011, au fost determinate cotele părți din apartamentul nr.78 din bd. Dacia 44/5 mun. Chișinău prin care au fost atribuite lui Marian Opriș, Andrian Opriș și Elena Opriș, a câte 1/3 cotă parte fiecăruia, iar prin decizia Curții Supreme de Justiție al Republicii

Moldova din 05 octombrie 2011, a fost menținută decizia Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2011.

În susținerea acțiunii înaintate, reclamanta a mai precizat că obligațiile cu privire la înmormântarea soțului său, au fost respectate de ea, însă pîrîții (succesorii) Opriș Marian și Opriș Andrian la nenumăratele solicitări de a împărți datoriile suportate în legătură cu înmormântarea tatălui lor, pînă în prezent nu și-au îndeplinit obligațiunile față de ea. Respectiv, Elena Opriș a înaintat cerere de chemare în judecată solicitînd încasarea de la frații Marian Opriș și Andrian Opriș în mod solidar în folosul său suma de 15 999,30 lei - cheltuieli de înmormântare conform cotelor părți și respectiv încasarea de la pîrîți în beneficiul său toate cheltuielile de judecată legate de acest proces inclusiv și taxa de stat.

La 05 iulie 2012, Elena Opriș a depus o cerere de concretizare a cerințelor privind majorarea cuantumului pretențiilor din acțiune în temeiul căreia a solicitat, încasarea de la pîrîții Marian Opriș și Andrian Opriș în folosul său suma de 15 999,30 lei cheltuielile de înmormântare conform cotelor părți, încasarea de la pîrîți datoriile sub formă de împrumut în sumă de 3 333,32 dolari SUA (1 666,66 + 1 666,66), încasarea de la pîrîți în beneficiul reclamantei a tuturor cheltuielilor de judecată legate de acest proces, inclusiv și taxa de stat în baza art. 94 CPC.

Pe parcursul examinării litigiului, reclamanta Opriș Elena a mai depus o cerere de concretizare a pretențiilor în temeiul căreia a solicitat încasarea de la pîrîții Marian Opriș și Andrian Opriș în folosul său suma de 15 999,30 lei, (7 999,66 x 2 cheltuielile de înmormântare conform cotelor părți, precum și încasarea de la pîrîți a sumei de 6 666,66 dolari SUA (3 333,33 x 2) datoriile sub formă de împrumut.

La 07 aprilie 2014 reclamanta a depus o cerere suplimentară de concretizare a pretențiilor în temeiul căreia a solicitat să fie încasată de la pîrîți în mod solidar dobînda pe perioada de întîrziere prevăzută de art.513, 572, 602, 610, 619 Codul civil și anume suma de 2 313,25 dolari SUA datorii sub formă de împrumut (f.d.233).

Prin hotărîrea Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 22 octombrie 2012 cererea de chemare în judecată înaintată de Opriș Elena împotriva lui Opriș Marian și Opriș Andrian cu privire la încasarea datoriilor și cheltuielilor ce urmează a fi efectuate din contul averii succesoriale, în partea ce se referă la încasarea datoriilor succesiunii a fost respinsă ca fiind neîntemeiată din motivul depunerii de persoană necorespunzătoare.

A fost respinsă cererea de repunere în termen a reclamantei Elena Opriș pentru depunerea prezentei cereri de chemare în judecată, în partea ce se referă la încasarea cheltuielilor ce urmează a fi efectuate din contul averii succesoriale ca fiind neîntemeiată.

A fost respinsă cererea de chemare în judecată a Elenei Opriș împotriva lui Marian Opriș și Andrian Opriș cu privire la încasarea datoriilor și cheltuielilor ce urmează a fi efectuate din contul averii succesoriale, în partea ce se referă la încasarea cheltuielilor ce urmează a fi efectuate din contul averii succesoriale, ca fiind prescrisă. A fost scutită Elena Opriș de la plata diferenței de taxe de stat neachitate la depunerea cererii, în mărime ce depășește cuantumul de 150 lei achitat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 martie 2013 a fost admis apelul declarat de Elena Opriș, casată hotărîrea Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 22 octombrie 2012 cu restituirea pricinii spre rejudecare în prima instanță, în alt complet de judecată.

Prin hotărîrea Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 28 mai 2014 cererea de chemare în judecată a Elenei Opriș împotriva lui Opriș Marian și Opriș Andrian cu privire la încasarea datoriilor sub formă de cheltuieli de înmormântare conform cotelor părți și a dobânzilor de întârziere a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărîrea pronunțată, la 11 iunie 2014, Elena Opriș a declarat apel prin care a solicitat casarea hotărîrii contestate și emiterea unei hotărîri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 ianuarie 2016 a fost respins apelul declarat de către Elena Opriș și menținută hotărîrea Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 28 mai 2014.

La adoptarea deciziei instanța de apel a stabilit că la 25 noiembrie 2000 a fost încheiată căsătoria între Opriș Vasile și Beschieru (Opriș) Elena, trecută în registru actelor de stare civilă la nr. 901 la data de 25 noiembrie 2000 (f.d.5).

În timpul căsătoriei lor, soții au dobândit apartamentul nr. 78 din bd. Dacia 44/5, mun. Chișinău.

Ulterior, la 21 noiembrie 2007 Vasile Opriș a decedat, fapt confirmat prin certificatul de deces eliberat la 22 noiembrie 2007.

Astfel, la 20 mai 2008 Opriș Marian și Opriș Andrian, s-au adresat în instanța de judecată cu privire la partajarea averii succesoriale, adică apartamentul nr. 78 din bd. Dacia 5, mun. Chișinău, iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2011 au fost determinate cotele părți din apartamentul respectiv, atribuindu-se lui Marian Opriș, Andrian Opriș și Elena Opriș câte 1/3 cotă-parte fiecare, iar prin decizia Curții Supreme de Justiție al Republicii Moldova din 05 octombrie 2011 a fost menținută decizia Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2011.

Totodată, instanța de apel a reținut că apelanta Opriș Elena a invocat suportarea cheltuielilor în legătură cu decesul soțului său Opriș Vasile, iar fiind într-o stare grea financiară aceasta a împrumutat de la Foca Mîrzac suma de 10 000 lei și de la Carauș Alexandra suma de 5 000 lei, or, calculul cheltuielilor suportate a fost în sumă de 23 999 lei, ce reies din prestarea serviciilor funerare și alte servicii conform obiceiului creștinesc.

În aceeași ordine de idei, invocînd că la momentul procurării apartamentului soții Opriș Elena și Opriș Vasile nu dispuneau de suma necesară, au fost nevoiți să i-a în împrumut suma de 10 000 dolari SUA de la Bejan Vera și care urma să fie restituită conform obligațiunilor stipulate între părți.

Drept urmare, Elena Opriș a considerat că succesorii Marian Opriș și Andrian Opriș au obligații față ea și anume împărțirea cheltuielilor pentru serviciile funerare (obiceiuri bisericesti) și nu ultimul rînd invocînd că suma împrumutată de 10 000 dolari SUA pentru procurarea apartamentului nr.78 din bd. Dacia 44/5 mun. Chișinău și a dobânzilor de întârziere urmează împărțite în cote egale între Marian Opriș, Andrian Opriș și dînsa.

A stabilit instanța de apel că Elena Opriș a înaintat cerere de chemare în judecată, însă prin hotărîrea Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 28 mai 2014

cererea de chemare în judecată a Elenei Opriș împotriva lui Marian Opriș, Andrian Opriș cu privire la încasarea datoriilor sub formă de cheltuieli de înmormântare conform cotelor părți și a dobânzilor de întârziere a fost respinsă ca neîntemeiată.

Cu referire la acțiunea înaintată și anume solicitarea despre încasarea cheltuielilor pentru înmormântare, conform cotelor părți, instanța de apel a menționat că potrivit art.1551 Codul civil, din contul averii succesoriale, pînă a fi repartizată între moștenitori, urmează a fi satisfăcute creanțele privind compensarea cheltuielilor utile efectuate în legătură cu ultima boală a defunctului, a cheltuielilor de înmormântare, de obținere a averii succesoriale, de păstrare și gestionare a ei, de executare a testamentului, precum și a cheltuielilor de plată a remunerației executorului testamentar sau custodelui averii succesoriale. Aceste creanțe urmează a fi satisfăcute din contul averii succesoriale în mod prioritar față de toate celelalte creanțe, inclusiv față de cele garantate prin gaj.

În acest sens, instanța de apel a apreciat drept justă concluzia primei instanțe cu referire la netemeinicia pretențiilor reclamantei-apelantei în sensul împrumutului sumei de 10 000 lei și 5 000 lei confirmat prin recipisa din 22 noiembrie 2007 și din 22 noiembrie 2007 (f.d.27, 28).

Or, faptul încheierii contractului de împrumut în formă scrisă poate fi demonstrat printr-un înscris, semnat de părți (împrumutat și împrumutător), prin telegrame, telefonograme, solicitarea scrisă din partea împrumutatului de amînare a termenului achitării împrumutului, scrisoarea garanție cu afirmația că împrumutul va fi restituit și altele asemenea, semnate de partea care le-a expedit.

Iar, potrivit art.212 Codul civil, forma autentică a actului juridic este obligatorie, a) actul juridic are ca obiect înstrăinarea bunurilor imobile, cu excepția cazurilor prevăzute expres de lege; b) în cazurile prevăzute prin acordul părților, chiar dacă legea nu cere formă autentică; c) în alte cazuri stabilite de lege.

Tot aici, instanța de apel a reținut și prevederile art. 138 alin.(4) CPC, care stipulează expres faptul că, înscrisul se depune în original sau în copie autenticată în modul stabilit de lege, indicîndu-se locul de aflare a originalului. Înscrisul se depune în original cînd, conform legii sau unui alt act normativ, circumstanțele pricinii trebuie confirmate numai cu documente în original sau cînd copiile de pe documentul prezentat au cuprinsuri contradictorii, precum și în alte cazuri cînd instanța consideră necesară prezentarea originalului.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că nu pot fi reținute drept probe întemeiate aceste recipisele, deoarece recipisa sau un alt înscris nu pot servi drept temei pentru încasarea sumei împrumutului, dacă aceste înscrisuri nu conțin informații despre părțile contractului de împrumut și despre suma concretă a împrumutului. Luînd în considerație faptul că recipisele anexate la dosar în vederea probării împrumuturilor pentru serviciile funerare (obiceiuri bisericesti) nu corespund exigențelor legale și anume sunt întocmite unilateral de către apelanta Opriș Elena fără indicarea datelor despre împrumutători și respectiv fără a fi contrasemnate de către aceștia.

Totodată, instanța de apel a considerat întemeiată concluzia primei instanțe de respingere a pretenției cu privire la încasarea cheltuielilor pentru serviciile funerare, deoarece din materialul probator administrat, la fel și aceste înscrisuri au fost întocmite unilateral de către apelanta Elena Opriș și nu sunt confirmate prin careva înscrisuri, precum și bonuri de plată sau extras din cont și chitanțe.

La fel, instanța de apel a considerat întemeiată concluzia primei instanțe în ceea ce privește respingerea pretenției cu privire la împărțirea datoriei de 10000 dolari SUA între succesorii Elena Opriș, Marian Opriș și Andrian Opriș.

Or, potrivit art.1444 alin.(1) Codul civil, patrimoniul succesoral include atât drepturile patrimoniale (activul succesoral), cât și obligațiile patrimoniale (pasivul succesoral), pe care cel a lăsat moștenirea le avea la momentul decesului, iar potrivit art.1540 alin.(1) Codul civil, moștenitorii care au acceptat succesiunea satisfac pretențiile creditorilor celui ce a lăsat moștenirea proporțional cotei fiecăruia în activul succesoral.

Într-adevăr, a stabilit instanța de apel că în timpul căsătoriei lui Opriș Vasile și Opriș Elena, aceștia au dobândit apartamentul nr.78 din bd. Dacia 44/5, mun. Chișinău, iar în baza hotărârii Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 14 martie 2008, a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Bejan Vera împotriva Elenei Opriș în temeiul căreia, a fost încasat de la ultima în beneficiul lui Bejan Vera datoria în sumă de 10 000 dolari SUA.

Cu toate acestea, instanța de apel a menționat că nici în prima instanță și nici în instanța de apel, Opriș Elena nu a prezentat probe concludente și pertinente care ar confirma faptul că suma de 10 000 dolari SUA a fost utilizată anume pentru procurarea apartamentului nr.78 din bd. Dacia 44/5, mun.Chișinău.

Mai mult ca atât, recipisa în temeiul căreia Opriș Elena a beneficiat de împrumutul de la Bejan Vera în sumă 10 000 dolari SUA, de asemenea a fost semnată unipersonal de către Opriș Elena fără indicarea datelor despre împrumutător și respectiv fără a fi contrasemnată de către acesta, or, fiind indicat că împrumutul urmează a fi folosit pentru procurarea apartamentului, nu este specificat expres care apartament urmează a fi procurat și la ce preț.

Tot aici, instanța de apel a apreciat critic argumentele apelantei potrivit cărora împrumutul 10 000 dolari SUA a fost folosit în scopul procurării apartamentului sus-menționat și ca urmare soții urmau să răspundă cu întreg patrimoniul lor pentru obligațiile care au fost asumate în interesul familiei, fie și numai de unul dintre ei, iar respectiv succesorii defunctului urmează să restituie această datorie conform cotelor păți.

Or, potrivit art.123 alin.(2) CPC, faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o pricină civilă soluționată anterior în instanță de drept comun sau în instanță specializată sînt obligatorii pentru instanța care judecă pricina și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte pricini civile la care participă aceleași persoane.

În acest sens, instanța de apel a reținut că potrivit deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2011 (menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 05.10.2011), apartamentul nr. 78 din bd. Dacia 44/5, mun.Chișinău, a fost procurat din banii personali a lui Vasile Opriș, respectiv acesta a fost recunoscut drept proprietate personală a lui Vasile Opriș dar nu proprietate în devălmășie.

În acest sens, instanța de apel a conchis că Vasile Opriș, iar în consecință moștenitorii săi Marian Opriș și Adrian Opriș nu pot fi impuși să achite o datorie formată în urma împrumutului luat de către Elena Opriș, în circumstanțele în care cu autoritatea lucrului judecat, s-a stabilit cert că unicul proprietar al apartamentului nr.78 din bd. Dacia 44/5, mun.Chișinău a fost Vasile Opriș.

Pe cale de consecință instanța de apel a apreciat concluzia primei instanțe de respingere a pretenției Elenei Opriș de încasare a dobânzii de întârziere în sumă de 2 313,25 dolari SUA întemeiată, deoarece între Opriș Elena, Marian Opriș și Andrian Opriș nu a fost încheiat nici un contract prin care ultimii să-și fi luat careva obligațiuni financiare sau de alt ordin material față de Opriș Elena, sau cel puțin la prezenta cauză nu a fost anexată nici o hotărîre judecătorească privind încasarea datoriilor în temeiul căreia apelanta ar fi în drept să solicite încasarea dobânzii de întârziere.

La 15 aprilie 2016, Elena Opriș a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe și emiterea unei noi hotărîri de admitere integrală a acțiunii.

Recurenta, Elena Opriș, în motivarea recursului a indicat că apelul declarat împotriva hotărîrii primei instanțe a conținut mai multe argumente, printre care cel mai important a fost faptul că prima instanță fără a examina multiplele probe incontestabile prezentate de dînsa cu privire la cheltuielile de înmormîntare și a datorilor rămase după decesul soțului Vasile Opriș, asupra intereselor și a drepturilor sale în moștenirea rămasă după decesul soțului, anume asupra acestui argument, care a constituit unul din motivele de drept pentru care a contestat hotărîrea primei instanțe, instanța de apel nu a dat un răspuns singur și expres privind legalitatea hotărîrii primei instanțe în privința încălcărilor normelor de drept procedural și material.

Menționează că, instanța de apel nu a respectat rigorile art. 121 și art. 130 lin. (1) și (4) CPC și nu a verificat circumstanțele importante pentru soluționarea obiectivă a pricinii, cît și raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanțe, nu a dat un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări formulate de dînsa și nu s-a expus asupra încălcărilor legii procedurale și aplicabilității legii materiale în sensul declarat de apelant.

La fel, menționează că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra încheierii din 28 noiembrie 2013 cu privire la conexarea pretențiilor dosarului civil nr. 2-4209/13 după acțiunea lui Marian Opriș și Andrian Opriș către Elena Opriș privind încasarea recompensei a costului comercial pentru cote-părți din proprietatea comună a apartamentului și încasarea venitului ratat, aflată pe rol la momentul examinării litigiului.

La fel, menționează că instanțele de judecată urmau să țină cont și de termenii rezonabili pentru examinare a litigiului dat potrivit legii, deoarece pe parcursul a patru ani de zile a fost examinat acest dosar. Cererea de chemare în judecată a fost depusă la 28 martie 2012, iar hotărîrea primei instanțe a fost emisă la 28 mai 2014, dar decizia Curții de Apel Chișinău a fost emisă tocmai la 19 ianuarie 2016, prin urmare consideră ca i-a fost încălcat și acest drept.

Astfel, consideră că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea, nu a examinat complet, obiectiv și sub toate aspectele cauza civilă nominalizată, a încălcat normele de drept procedural prin ce a încălcat dreptul recurentului la un proces echitabil.

În conformitate cu art.434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei redactate. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ consideră că recursul este declarat în termen, deoarece decizia instanței de apel din 19 ianuarie 2016 i-a fost adusă la cunoștință recurentei la 15 februarie 2016, iar la 15 aprilie 2016, Elena Opriș a declarat recurs.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Elena Opriș nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizînd actele cauzei completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ constată că, argumentele recurentului se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei, iar argumentele invocate în recursul declarat de către Elena Opriș, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept.

Argumentele invocate în recurs precum că, atît decizia instanței de apel cît și hotărîrea primei instanțe contravine normelor de drept material și că nu au fost pe deplin constatate și elucidate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii, nu pot fi reținute, deoarece în speță, ambele instanțe de judecată au stabilit just circumstanțele pricinii, precum și au aplicat elocvent normele juridice, ce guvernează raportul juridic litigios.

În consecință, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține și jurisprudența CEDO conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede putere de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcel contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când motivele recursului indicate în cazul din speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii atât în prima instanță cât și instanța de apel, asupra căreia instanța de apel s-a pronunțat în modul corespunzător.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Elena Opriș ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Elena Opriș se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul:

Iulia Sîrcu

Judecătorii:

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru